

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 39/09-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. februára 2009 predbežne prerokoval sťažnosť M. K., S., toho času vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. Ľ. Š., Š., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie a základného práva na prerokovanie vecí nestranným súdom zaručených čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie a právo na prejednanie vecí nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd postupom a rozhodnutím Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 2 T/15/2008 z 30. septembra 2008 v spojení s postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6 Tos 62/08 z 22. októbra 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. decembra 2008 doručená sťažnosť M. K., S., toho času vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“),

zastúpeného advokátom JUDr. L. Š., Š., ktorou namieta porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie a základného práva na prerokovanie vecí nestranným súdom zaručených čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie a práva na prejednanie vecí nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) postupom a rozhodnutím Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T/15/2008 z 30. septembra 2008 v spojení s postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Tos 62/08 z 22. októbra 2008.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je okresným súdom vykonávané väzobné trestné stíhanie pre zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 a 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“). V rámci hlavného pojednávania konaného 30. septembra 2008 podal sťažovateľ námietku zaujatosti voči členke senátu okresného súdu. Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že sa dva až tri týždne pred hlavným pojednávaním od jedného zo spoluväzňov dozvedel, že uvedená členka senátu sa v obci jej trvalého pobytu vyjadruje na adresu jeho osoby *„že v pojednávacej miestnosti sedí ako taký oškvarok, že zariadi jeho odsúdenie a pod.“*. Sťažovateľ je toho názoru, že z uvedených informácií vyplýva, že táto členka senátu *„sťažovateľovi v danej trestnej veci spočíta všetky ich predchádzajúce nezhody, a bude isto - iste odsúdený, a práve ona sa o to postará“*. Sťažovateľ upresňuje, že jeho spoluväzeň sa o týchto skutočnostiach dozvedel prostredníctvom svojej matky, ktorá rovnako ako tento spoluväzeň a členka senátu pochádza z tej istej obce. Na margo včasnosti podania námietky zaujatosti sťažovateľ uvádza, že ju vzniesol bez meškania, len čo sa dozvedel o dôvodoch vylúčenia. V tomto smere poukazuje právny zástupca sťažovateľa na to, že jeho klient bol *„od začiatku vzatia do väzby v zlom psychickom stave, tento sa výrazne zhoršoval, klient užíval lieky - L., T., Ch. a iné, a teda nevedel, a ani nemohol plnohodnotne vnímať okolnosti okolo seba. Musím v prvom rade poukázať na skutočnosť, ako to zo zápisnice zo dňa 5. 2. 2008 - verejné zasadnutie o verejnom prejednaní obžaloby, že klient nebol schopný ani len porady*

so svojim obhajcom, pričom sme uvádzali, že je liečený od vzatia do väzby silnými sedatívami, a že aj verbálna komunikácia s ním je obtiažna. V obdobnom stave sa nachádzal aj na pojednávaní dňa 26. 5. 2008. Jeho zdravotný stav sa rapidne zhoršoval, čo vyústilo k jeho kolaps pred pojednávaním, ktoré sa z uvedeného dôvodu nekonalo dňa 21. 7. 2008. Keďže klient nevnímal samotný priebeh pojednávania, je z tohto zrejmé, že nevnímal ani členov senátu - prísediacich, ktorí okrem predsedu senátu do chodu pojednávania nezasahovali. A preto nemal dôvod ani si ich bližšie všímať.“. Právny zástupca sťažovateľa zdôrazňuje, že v rámci predbežného prejednávania obžaloby požiadali okresný súd, aby zabezpečil z Ústavu na výkon väzby L. správu, či je sťažovateľ počas výkonu väzby liečený na nejakú chorobu, ak áno, na akú a aké lieky sú mu podávané počas liečby. Preto podľa jeho názoru, pokiaľ by okresný súd tento dôkaz vykonal, neobstojí jeho argumentácia, že nemal medicínsky argument nevnímania objektívnej reality sťažovateľom.

Námietku zaujatosti podanú sťažovateľom senát okresného súdu zamietol a svoje rozhodnutie odôvodnil aj tým, že sťažovateľ bol s menami a priezviskami členov senátu oboznámený na základe viacerých súdnych rozhodnutí a s tvármi členov senátu bol oboznámený prinajmenšom pri predbežnom prejednaní obžaloby 5. februára 2008, na ktorom bol osobne prítomný, tiež bol osobne prítomný na hlavnom pojednávaní konanom 26. mája 2008. Argument, že sťažovateľ v dôsledku vplyvu silných liekov nevnímal objektívnu realitu, okresný súd nemal za relevantne medicínsky preukázaný.

Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ 14. októbra 2008 písomne zdôvodnenú sťažnosť, ktorú nadriadený krajský súd zamietol s odôvodnením, že uvedená členka senátu nemá k sťažovateľovi žiadny vzťah a vo vedenom trestnom konaní postupuje podľa zákonných predpisov.

Sťažovateľ je toho názoru, že oba súdy si nespĺnili svoju povinnosť účinne sa zaoberať jeho námietkami a argumentmi, ktoré mali význam pre rozhodnutie, pretože si nezadovážili posúdenie jeho zdravotného stavu, ktoré mohlo preukázať skreslené vnímanie objektívnej reality, v dôsledku čoho bola námietka zaujatosti realizovaná až 30. septembra 2008. V postupe oboch súdov vidí sťažovateľ porušenie základných práv garantovaných ústavou a listinou a práv zaručených dohovorom.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti v závere sťažnosti sťažovateľ navrhuje ústavnému súdu, aby vo veci rozhodol týmto nálezom:

„Okresný súd Nové Mesto nad Váhom svojím postupom a rozhodnutím, sp. zn. 2 T/15/2008-471 zo dňa 30. 9. 2008, v spojení s postupom a rozhodnutím KS Trenčín, sp. zn. 6 Tos 62/08-485 zo dňa 22. 10. 2008 porušili ľudské práva a základné slobody sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie garantované Ústavou SR, najmä čl. 46 ods. 1, v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a s čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, Európsky dohovorom o ľudských právach a základných slobodách, a to najmä čl. 6 ods. 1 a Listinu základných práv a slobôd, a to najmä čl. 36 ods. 1.

Ústavný súd SR uznesenie Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 2 T/15/2008-471 zo dňa 30. 9. 2008 a uznesenie Krajského súdu Trenčín č. k. 6 Tos 62/08-485 zo dňa 22. 10. 2008, zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na spravodlivé súdne konanie a základného práva na prerokovanie veci nestranným súdom zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie a práva na prejednanie veci nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 141 ods. 1 ústavy v Slovenskej republike vykonávajú súdnictvo nezávislé a nestranné súdy.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd sa v prvom rade vysporiadal s námietkou porušenia citovaných základných práv zaručených ústavou a listinou a práv zaručených dohovorom postupom a uznesením okresného súdu sp. zn. 2 T/15/2008 z 30. septembra 2008.

Ustanovenie čl. 127 ods. 1 ústavy limituje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k ostatným orgánom verejnej moci princípom subsidiarity. Podľa neho rozhoduje ústavný súd o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Právomoc ústavného súdu je daná v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov rozhodovať v konkrétnej veci a poskytnúť tak ochranu označeným základným právam alebo slobodám sťažovateľa, porušenie ktorých namieta (III. ÚS 181/04).

Sťažovateľ sa ochrany svojich práv vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2 T/15/2008 z 30. septembra 2008 mohol podľa zákona účinne domáhať (a aj sa domáhal) využitím opravného prostriedku (sťažnosti) podľa § 185 a nasledujúcich zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). V tomto kontexte bol krajský súd ako druhostupňový súd povinný poskytnúť ochranu základným právam sťažovateľa, porušenie ktorých namieta v sťažnosti podanej ústavnému súdu. Právomoc ústavného súdu je preto (s ohľadom na znenie čl. 127 ods. 1 ústavy) bezprostredne vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu a k procesnému postupu okresného súdu predchádzajúcemu tomuto uzneseniu vylúčená.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v časti týkajúcej sa namietaného porušenia základných práv sťažovateľa podľa ústavy a listiny, ako aj namietaného porušenia jeho práv podľa dohovoru postupom okresného súdu, ako aj jeho uznesením sp. zn. 2 T/15/2008 z 30. septembra 2008 odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

V právomoci ústavného súdu zostalo následne posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s rozhodnutím o sťažnosti sťažovateľa (uznesením sp. zn. 6 Tos 62/08 z 22. októbra 2008) sú zlučiteľné s limitmi vyplývajúcimi zo sťažovateľom označených ustanovení ústavy, listiny a dohovoru.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil nasledujúce okolnosti, z ktorých pri svojom rozhodovaní vychádzal:

Proti sťažovateľovi je okresným súdom vykonávané väzobné trestné stíhanie pre zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 a 2 Trestného zákona. Sťažovateľ vzniesol na hlavnom pojednávaní 30. septembra 2008 voči členke senátu okresného súdu námietku zaujatosti, ktorú v podstate odôvodnil tým, že uvedená členka senátu sa v obci svojho trvalého pobytu na adresu jeho osoby vyjadruje v tom smere, že „*v pojednávacej miestnosti sedí ako taký oškvarok, že zariadi jeho odsúdenie a pod.*“. Sťažovateľ v námietke uviedol, že sa o uvedených skutočnostiach dozvedel od svojho spoluväzňa, ktorému tieto skutočnosti oznámila jeho matka, ktorá rovnako ako tento spoluväzeň pochádza z rovnakej obce ako dotknutá členka senátu.

Okresný súd o podanej námietke zaujatosti uznesením č. k. 2 T/15/2008-471 z 30. septembra 2008 rozhodol tak, že členku senátu z vykonávania úkonov trestného konania nevytlúčil. V uznesení uviedol, že z úradného záznamu vyplýva, že dotknutá členka senátu s nikým o prejednávanej veci nerozprávala, sťažovateľa ako obyvateľa obce pozná, pretože v tejto obci žije už štyridsať rokov, neprichádza so sťažovateľom do žiadneho kontaktu, pokiaľ sa s ním stretne, spolu sa pozdravia. K osobe J. Š., ktorého v kontexte odôvodnenia námietky zaujatosti spomenul sťažovateľ a ktorý mal na sťažovateľa podať trestné oznámenie, uviedla, že je to syn brata jej manžela, nie je s ním teda v priamom ani relevantnom nepriamom príbuzenskom pomere. Okresný súd zhodnotil námietku zaujatosti ako nedôvodnú, skonštatoval, že sťažovateľ je s osobami členov senátu oboznámený na základe viacerých súdnych rozhodnutí, ktoré mu boli doručované od februára 2008, s tvármi členov senátu je oboznámený prinajmenšom odo dňa predbežného pojednania obžaloby 5. februára 2008, na ktorom bol osobne prítomný, rovnako bol prítomný na hlavnom pojednávaní 26. mája 2008, teda mal možnosť vizuálne sa oboznámiť so zložením senátu, a námietku zaujatosti dotknutej členky senátu mohol vzniesť už o tomto momentu. Argument, podľa ktorého nemohol vnímať objektívnu realitu v dôsledku vplyvu silných dávok liekov, nemal okresný súd za relevantne medicínsky preukázaný. Námietku sťažovateľa týkajúcu sa dlhodobu negatívnych vzťahov s prísediacou členkou senátu preto

nepovažoval okresný súd ani za preukázanú, ani za včas podanú. Okresný súd sa tiež vysporiadal s tvrdeniami, ktoré mal sťažovateľovi oznámiť jeho spoluväzeň, keď uviedol, že na ich podklade by bolo možné námietku zaujatosti považovať za včas uplatnenú, tieto tvrdenia však vzhľadom na skutočnosť, že ich nemal sťažovateľ od nikoho ďalšieho potvrdené, zhodnotil ako účelové argumenty, pri posudzovaní ktorých prihliadol najmä na potencionálnu hodnovernosť zdroja informácií. Okresný súd prihliadol na skutočnosť odlišného pobytu sťažovateľa pred vzatím do väzby od pobytu dotknutej členky senátu, ako aj na jej vyjadrenie k uplatnenej námietke a dospel k záveru, že neexistuje žiadna relevantná okolnosť, ktorá by umožňovala usudzovať, že namietaná členka senátu má osobný záujem na výsledku vedeného trestného konania a na jeho skončení ináč, ako v zmysle platnej trestnoprávnej úpravy. Samotná skutočnosť, že sa členka senátu a sťažovateľ v minulosti náhodne stretli ako obyvatelia rovnakej obce, nezakladá ešte dôvody predvídané ustanovením § 32 ods. 3 Trestného poriadku.

O sťažnosti podanej sťažovateľom proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2 T/15/2008 z 30. septembra 2008 rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 6 Tos 62/08 z 22. októbra 2008, ktorým sťažnosť zamietol v zmysle § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú. V uznesení sa krajský súd stotožnil so závermi okresného súdu, ktorého odôvodnenie uznesenia považuje za náležité a presvedčivé, a zároveň uvádza, že voči dotknutej členke senátu neboli zistené konkrétne skutočnosti predpokladané ustanovením § 31 ods. 1 Trestného poriadku, z ktorých by sa dala vyvodit' pochybnosť o nezaujatosti člena senátu. Podľa jeho názoru nebol zistený žiadny pomer namietanej členky senátu k veci, žiadne rodinné, či blízke alebo nepriateľské vzťahy k sťažovateľovi, sťažovateľ neuviedol opodstatnené a podložené údaje, ktoré by mohli vzbudzovať pochybnosť o jej nezaujatosti. Krajský súd uviedol, že za takúto konkrétnu skutočnosť, z ktorej by sa dala vyvodit' pochybnosť o nezaujatosti, nemožno považovať bez ďalšieho okolnosť, že člen senátu býva v obci, z ktorej pochádza aj sťažovateľ, ako aj okolnosť, že iný občan, bez ohľadu na to, či je, alebo nie je v príbuzenskom vzťahu s namietaným členom senátu, si splnil povinnosť oznámiť orgánom činným v trestnom konaní spáchanie trestného činu a jeho páchatel'a. Za takúto okolnosť rovnako nepovažuje krajský súd „želanie“ sťažovateľa vylúčiť člena senátu opierajúce sa o okolnosti, ktoré sa sťažovateľ

mal dozvedieť od spoluväzňa, o vierohodnosti ktorého (vzhľadom na početné trestné stíhania jeho osoby) a o vierohodnosti ním poskytnutých informáciách sú dôvodné pochybnosti. Krajský súd tiež zbral do úvahy jednoznačné vyjadrenie dotknutej členky senátu o jej nestrannosti a konštatuje, že jej bezúhonnosť a nestrannosť nebola spochybnená.

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať skutkové a právne závery všeobecných súdov, ku ktorým dospeli pri interpretácii a aplikácii zákonov a ktoré sa stali základom na ich rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (podobne aj II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 231/04).

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj I. ÚS 13/00, I. ÚS 20/03, IV ÚS 43/04).

Podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca, prokurátor, policajt, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezaujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

Krajský súd konštatoval, že sťažovateľ neuviedol opodstatnené a podložené údaje, ktoré by mohli vzbudzovať pochybnosti o nezaujatosti dotknutej členky senátu. Skutočnosť, že členka senátu pochádza z rovnakej obce ako sťažovateľ, nepovažoval bez ďalšieho za takú skutočnosť, ktorá by vyvolávala pochybnosti o nepredpojatosti členky senátu. Ďalšiu okolnosť, ktorou argumentoval sťažovateľ a ktorou mali byť skutočnosťami tvrdené

spoluväzňom sťažovateľa o údajných vyjadreniach dotknutej členky senátu na adresu sťažovateľa, vyvrátil krajský súd tak, že sa stotožnil so závermi okresného súdu o nepreukázaní a účelovosti týchto tvrdení a spochybnil tiež vierohodnosť zdroja týchto informácií. Za okolnosť spochybňujúcu nestrannosť členky senátu nepovažoval bez ďalšieho ani tú skutočnosť, že osoba v nepriamom príbuzenskom pomere k členke senátu si splnila povinnosť oznámiť trestnú činnosť sťažovateľa orgánom činným v trestnom konaní. V neposlednom rade poukázal krajský súd aj na jednoznačné vyjadrenie členky senátu v súvislosti s jej nestrannosťou.

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že základné právo na prerokovanie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je v trestnom konaní garantované prostredníctvom inštitútu vylúčenia člena senátu z ďalšieho prejednávania veci pre zaujatosť v zmysle § 32 ods. 3 Trestného poriadku. Obsahom základného práva na prerokovanie veci nestranným súdom nie je však povinnosť súdu vyhovieť návrhu oprávnených osôb a vylúčiť nimi označeného člena senátu z ďalšieho prejednávania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prerokovanie veci nestranným súdom je len povinnosť súdu prerokovať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie člena senátu z ďalšieho prejednávania a rozhodovania veci pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (napr. I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03).

Na základe všetkých čiastkových argumentov krajský súd zhrnul, že nebol zistený žiadny pomer členky senátu k veci, žiadne jej rodinné či iné blízke alebo nepriateľské vzťahy k sťažovateľovi.

Krajský súd na základe podrobného a logického odôvodnenia vyvodil teda skutkový záver (ktorého vyvodenie bolo v jeho výlučnej právomoci) o nedostatku relevantných skutkových okolností spochybňujúcich nestrannosť dotknutej členky senátu a na to nadväzujúci právny záver o správnosti napadnutého uznesenia okresného súdu.

Vychádzajúc zo zistených okolností a opierajúc sa o citované ustanovenia relevantnej právnej úpravy ústavný súd konštatuje, že v odôvodnení namietaného uznesenia sa okresný

súd vysporiadal s námietkami sťažovateľa v dostatočnej miere, v súlade s podstatou a účelom príslušnej právnej úpravy (§ 31 ods. 1 Trestného poriadku) takým spôsobom, že vyvodené právne závery korešpondujú so skutkovými zisteniami, a preto ich nemožno kvalifikovať ako arbitrárne a porušujúce základné práva sťažovateľa garantované ústavou a listinou a práva zaručené dohovorom.

Ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, reálnosť ktorej by bolo treba preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, ústavný súd považuje takúto sťažnosť za zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

Vzhľadom na horeuvedené skutočnosti ústavný súd posúdil sťažnosť v časti týkajúcej sa námietky porušenia označených základných práv zaručených ústavou, listinou a práv garantovaných dohovorom vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu ako zjavne neopodstatnenú a odmietol ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2009